

Пеппі Довгапанчоха (скорочено)

Астрід Ліндгрен

Астрід Ліндгрен

Пеппі Довгапанчоха

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ПЕППІ ОСЕЛЯЄТЬСЯ У ВІЛЛІ "ХОВАНКА"

На околиці малесенького містечка є старий, занедбаний садок, у якому стоїть старий будиночок. У ньому мешкає Пеппі Довгапанчоха. Їй 9 років, і мешкає вона там сама. Колись у Пеппі були батьки. Але мама померла, коли Пеппі лежала ще в колисці. З татом, який був капітаном, дівчинка плавала морями. Але одного разу під час бурі велика хвиля забрала тата з палуби, і він зник. Пеппі була впевнена, що колись він повернеться, бо потрапив на острів до негрів і став їхнім королем. Дівчинка тішилася, що її мама – ангел, а тато – негритянський король.

Тато купив будиночок у садку дуже давно. Вони мали жити у ньому, коли тато постаріє. Коли він зник, Пеппі подалася просто додому, до вілли "Хованка". З корабля вона взяла дві речі: мавпеня Нільсона і велику торбу золотих монет. Пеппі була напрочуд дужа. Вона могла підняти навіть коня, якого купила за одну з своїх золотих монет того самого дня, як прибула додому.

Поряд із віллою "Хованка" був інший садок та інший будинок. Там жили тато, мама і двоє гарненьких дітей – хлопчик Томмі і дівчинка Анніка. Діти були дуже чемні, гарно виховані й слухняні. Томмі й Анніка мирно гралися в своєму садку, але часто їм хотілося мати якихось друзів. Вони мріяли, щоб на віллі "Хованка" поселилася родина з дітьми.

Коли Пеппі вперше переступила поріг вілли, Томмі й Анніки не було вдома, бо вони поїхали на тиждень до своєї бабусі. Діти повернулися додому і побачили чудну дівчинку. Це вийшла на ранкову прогулянку Пеппі Довгапанчоха. Ось який вона мала вигляд: морквяного кольору волосся, заплетене в дві цупкі кіски, що стирчали, мов палички, ніс картоплинкою, весь поцяткований ластовинням, великий рот із білими здоровими зубами. Пеппі сама пошила собі сукенку, яка мала бути блакитною. Блакитної матерії не вистачило, тому Пеппі в кількох місцях подоточувала червоні клапті. На довгі, худі ноги вона понатягала довгі панчохи – одну руду, другу чорну, а чорні черевики були вдвічі довші за її ступні, бо тато купив їх колись на виріст. Томмі й Анніку вразило мавпеня, одягнуте в сині штанці, жовту курточку й білий солом'яний брилик.

Пеппі верталася задки. Дійшовши до хвіртки Томмі й Анніки, Пеппі стала. Томмі

запитав, чому вона йде задки. Пеппі відповіла, що ходити можна так, як кому хочеться. Дівчинка розповідала, що була в Єгипті, Індії, Конго, що її мама ангел, а тато негритянський король. Пеппі запропонувала дітям дружити. Коли вони погодилися, Пеппі запросила їх до себе на сніданок. Нільсон познайомився з Томмі і Аннікою.

На веранді стояв кінь і їв овес із супової миски. Томмі й Анніка поплескали коня по спині й зайшли до будинку. Там була і кухня, і вітальня, і спальня. Але у домі було не прибрано. Дітей здивувало, що Пеппі живе сама. А дівчинка заходилась пекти млинець. Вона підкинула яйця, і одне впало їй на голову. Але вона сказала, що жовток корисний для волосся.

Коли млинець був готовий, то дуже смакував Томмі й Анніці. Після сніданку Пеппі запросила їх до вітальні. Там не було ніяких меблів, крім величезного комода з безліччю шухляд. Пеппі повідчиняла шухляди й почала показувати Томмі й Анніці свої скарби: яєчка рідкісних птахів, незвичайні мушлі й камінці, гарні різьблені коробочки, чудові срібні люстерка, разки перлин. Томмі одержав у подарунок кинджал з руків'ям, оздобленим перламутром, а Анніка – різьблену коробочку з перснем із зеленим камінцем.

ПЕППІ ВИШУКУЄ РЕЧІ І ВСТРЯЄ В БІЙКУ

Другого дня Анніка прокинулась дуже рано. Вона збудила брата, вони швидко вмилися, поснідали і подалися до Пеппі.

Того ранку Пеппі якраз пекла тістечка з пахучим корінням. Вона замісила страшенно багато тіста й розкачувала його на підлозі. У двері подзвонили. Пеппі кинулась відчиняти. Вона була вся біла з голови до ніг.

Поки Пеппі пекла тістечка, Томмі й Анніка сиділи на ящику з дровами. Згодом Пеппі сказала, що вона – пошуковець, бо на світі скрізь валяється повно речей, і треба ж їх комусь вишукувати. Томмі й Анніка вирішили, що це цікава робота, й також захотіли стати пошуковцями.

І троє пошуковців подалися в дорогу. Вони вирішили спершу пошукати навколо будинків, бо Пеппі сказала, що найкращі речі завжди трапляються поблизу людського житла. Томмі й Анніка поглядали на Пеппі, щоб навчитися, як має поводитися справжній пошуковець. А Пеппі бігала від одного краю вулиці до другого, заслоняла долонею очі від сонця і придивлялася до всього. Часом вона ставала навколішки, просувала руку між штахетами й розчаровано казала, що їй привиділась грудка золота. Неподалік від них, просто на траві перед своєю віллою, спав старий чоловік. Пеппі уже хотіла забрати його, але Томмі і Анніка спинили її.

Вони пішли далі. Раптом Пеппі знайшла іржаву бляшанку і дуже зраділа. Вона натягла бляшанку на голову й почала мандрувати в ній по кварталі, аж поки перечепилася через дротину і впала долілиць на дорогу. Згодом Пеппі підняла з землі шпульку без ниток. Дівчинка збиралася зробити з неї намисто.

Біля однієї вілли вибіг хлопчик. Він, видно, був наляканий, бо за ним слідом гналися п'ятеро хлопців. Вони відразу догнали малого, притиснули до штахет і гуртом почали штовхати й бити його. Хлопчик заплакав і звів руки, щоб затулити обличчя.

Анніка сказала, що ті хлопці б'ють Вілле. А серед них був капосний Бенгт. Пеппі підійшла до Бенгта, ткнула його пальцем у спину й запитала, чому п'ятеро накинулись на одного.

Бенгт обернувся й побачив зухвалу незнайому дівчинку, що зважилася стати йому на заваді. Він назвав її опудалом і зареготав. Хлопці оточили Пеппі, всі, крім Вілле, що витер сльози й несміливо став біля Томмі. Бенгт схопив Пеппі за косу, але відразу відсмикнув руку й вигукнув, що попик пальці. Усі п'ятеро хлопців назвали Пеппі Червоною Шапочкою. А Пеппі стояла посеред кола і приязно всміхалася. Бенгт сподівався, що вона розсердиться, або почне плакати, або принаймні злякається. Побачивши, що слова не беруть Пеппі, він штовхнув її.

Пеппі підняла його вгору своїми джкими руками, понесла до берези, що росла неподалік, і перевісила через гілляку. Потім узяла другого хлопця й перевісила через іншу гілляку, третього посадила на стовп хвїртки, четвертого перекинула через огорожу, і він гепнув на грядку з квітками, а останнього розбишаку вмостила в малесенький іграшковий візочок, що стояв на вулиці. Пеппі, Томмі, Анніка і Вілле мовчки дивилися на хлопців, що аж поніміли з подиву. Врешті Пеппі сказала, що нечесно нападати п'ятьом на одного та ще й чіпати дівчинку. Пеппі взяла в одну руку знайдену бляшанку, а в другу шпульку від ниток і пішла додому разом з Томмі і Аннікою.

Вже в садку біля свого будинку Пеппі сказала, що їй прикро, що Томмі й Анніка нічого не знайшли. Пеппі порадила хлопчикові заглянути в дупло старого дерева. Там хлопчик знайшов записник у шкіряній палітурці і срібний олівчик. А дівчинці порадила пошукати під трухлявим пеньком. Анніка знайшла коралове намисто. Діти вирішили, що відтепер щодня будуть пошуковцями.

Пеппі перед тим до півночі гралася в м'яча, і тепер їй захотілося спати. Томмі й Анніка вклали її спати. Томмі запитав, чому у Пеппі такі великі черевики. А вона відповіла: для того, щоб могли ворушити пальцями. Пеппі, коли спала, завжди клала ноги на подушку, а голову ховала під ковдру. Томмі й Анніка почули під ковдрою якесь мурмотіння. То Пеппі співала собі до сну.

*Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

ПЕППІ ГРАЄТЬСЯ З ПОЛІЦАЯМИ У КВАЧА

У малесенькому містечку швидко поширилася чутка, що у віллі "Хованка" мешкає зовсім сама дев'ятирічна дівчинка. Містечкові тітки й дядьки твердо вирішили, що так не повинно бути. Адже всім дітям потрібен хтось старший, всім дітям потрібно ходити до школи. Тітки і дядьки постановили, що дівчинку треба негайно забрати до дитячого будинку.

Одного чудового дня після обіду Пеппі запросила Томмі й Анніку до себе на каву й тістечка. Тоді й прийшли двоє поліцаїв. Пеппі рушила назустріч поліцаям, аж сяючи з захвату. Вона хотіла пожартувати з ними, але поліцаї сказали, що добрі люди в

містечку домоглися для неї місця в дитячому будинку. Пеппі сказала, що вже має місце, і показала на свій будинок, назвавши його дитячим.

Пеппі спитала, чи у справжньому дитбудинку можна тримати коней і мавп. Коли почула відповідь "ні", сказала, що не збирається туди. Поліцаї намагалися пояснити, що треба ходити у школу, але Пеппі стала на руки і жартувала. Тоді один із поліцаїв сказав Пеппі збиратися в дитячий будинок. Він підійшов до дівчинки й схопив її за плече. Проте Пеппі випручалася від нього, легенько ляснула його по спині й сказала: "Квач!". Дівчинка видерлася на балкон.

Поліцаї кинулись до будинку й побігли на другий поверх. Та коли вони вибігли на балкон, Пеппі вже була на даху, а згодом – на димарі. З моріжка на Пеппі дивилися Томмі й Анніка. Поліцаї взяли драбину і полізли до Пеппі. Коли поліцаї були вже за два кроки від Пеппі, вона скочила з димаря і, регочучи, побігла гребенем на другий кінець даху. Вона стрибнула просто в зелену крону дерева, що росло за два метри від будинку. Опинившись на землі, Пеппі кинулася до протилежного причілка, де була приставлена драбина, і забрала її. Поліцаї розгубилися, коли побачили, що драбини там немає. Спершу вони розлютилися, але врешті, один сказав лагідним голосом поставити драбину. Пеппі миттю приставила драбину до стіни. Але поліцаї виявилися підступними людьми, бо, тільки-но злізши на землю, вони кинулися до Пеппі.

Вона схопила поліцаїв за паски, понесла стежкою до хвіртки, потім далі на вулицю й поставила їх там на землю. Поліцаї довго не могли отямитися з дива. Згодом дівчинка навіть дала їм два тістечка.

Поліцаї поспішили назад до міста й заявили тіткам і дядькам, що Пеппі не годиться для дитячого будинку. Вони, звичайно, не призналися, що лазили на дах. І тітки й дядьки вирішили, що найкраще залишити Пеппі у віллі "Хованка".

Щодо Пеппі, Томмі й Анніки, то вони чудово скінчили день. Найперше вони допили каву, а Пеппі з'їла чотирнадцять тістечок. Потім Пеппі винесла коня в садок, і вони почали їздити верхи. Ввечері, коли Томмі й Анніка, наїздившись, пішли спати, діти раділи, що з Пеппі їм так весело.

ПЕППІ ЙДЕ ДО ШКОЛИ

Томмі й Анніка, звичайно, ходили до школи. Щоранку о восьмій вони, взявшись за руки й тримаючи під пахвою книжки, виходили з дому. Саме в той час Пеппі або чесала свого коня, або одягала пана Нільсона, або робила ранкову гімнастику. Після того вона сідала до столу в кухні й спокійно, без поспіху, випивала велику чашку кави і з'їдала бутерброд із сиром. Простуючи до школи, Томмі й Анніка завжди з тугою дивилися на віллу "Хованка". Вони б раді були звернути туди й цілий день гратися з Пеппі.

Раз Томмі й Анніка вирішили вмовити Пеппі теж піти до школи. Коли Пеппі почула про канікули, то відразу вирішила йти.

Наступного дня Пеппі о десятій годині верхи на коні поїхала до школи. Усі мешканці містечка кинулись до вікон глянути на дивину. Пеппі вчвал примчала на шкільне подвір'я, зіскочила з коня, прив'язала його до дерева, загроюкала в двері так гучно, що Томмі, Анніка й решта учнів з несподіванки аж підскочили на своїх місцях.

Пеппі зайшла у клас і запитала, чи не запізналася на табличку множення.

Томмі й Анніка попередили вчительку, що до класу має прийти нова учениця, яка зветься Пеппі Довгапанчоха. Вчителька й сама вже чула про Пеппі. А що вчителька була добра й терпляча, то вирішила зробити все, щоб Пеппі сподобалося у школі.

Тим часом Пеппі, не чекаючи дозволу, сіла на вільне місце. Дівчинка сказала, що прийшла сюди тільки через канікули. Вчителька запитала, як записати її у журналі. Пеппі сказала, що її звати Пеппілотта Віктуалія Гардина Рута, дочка капітана Єфраїма Довгапанчоха, колишнього постраху морів, а тепер негритянського короля.

Вчителька хотіла перевірити, що знає Пеппі, і спитала скільки буде п'ять плюс сім. Коли вчителька сама відповіла на своє питання, Пеппі сказала: "Якщо ти знаєш сама, то навіщо було мене питати?". Вчителька вирішила вдати, що нічого не сталося, і знов спитала, скільки буде вісім додати чотири. "Шістдесят сім", — відповіла Пеппі. Їй більше хотілося грати у квача.

Вчителька кинула думку навчити Пеппі рахувати й почала питати інших дітей. Але Пеппі перебивала інших дітей, тому вчителька взялася за читання. Вона витягла невеличку карточку, на якій був намальований їжак. Біля малюнка стояла літера "ї". Пеппі сказала, що ця буква – паличка з двома цятками, такими, наче мухи наслідили. Вчителька остаточно переконалася, що Пеппі важка учениця, тому запропонувала дітям щось намалювати. Пеппі лягла на підлогу й малювала величезного коня.

Коли Пеппі і вчителька залишилися самі, дівчинка сказала, що більше у школу не ходитиме. Але вчителька сказала, що це її дуже смутить, а найбільше смутить її те, що Пеппі не хоче добре поводитись. Пеппі не розуміла, як треба поводитися. Тому вчителька сказала, що розуміє Пеппі, більше не гнівається на неї і сподівається знов побачити її в школі, коли вона трохи підросте. Пеппі аж засяяла з радощів і подарувала вчительці маленького золотого годинника. Вчителька сказала, що не може взяти такого дорогого подарунка. Але Пеппі сказала, що мусить взяти, інакше вона завтра знов прийде, і вчителька матиме мороку.

Пеппі вибігла на подвір'я й скочила на коня. Дівчинка сказала іншим дітям, що вчилася у аргентинській школі, де всі діти не вчать, а їдять цукерки, а вчителька підбирає за дітьми папірці. І, дзвінко зареگотавши, Пеппі помчала до брами, аж камінці полетіли з-під копит у коня і в класі задзвеніли шибки.

ПЕППІ СИДИТЬ НА ХВІРТЦІ Й ЗАЛАЗИТЬ У ДУПЛО

Якось теплого сонячного дня в кінці серпня Пеппі, Томмі й Анніка гралися у віллі "Хованка". Пеппі сиділа на одному стовпці хвіртки, Анніка – на другому, а Томмі вмовився на самій хвіртці. Груша, яка росла біля самої хвіртки, опускала своє віття так низько, що діти могли сидючи рвати солодкі груші.

Вілла "Хованка" стояла на самому краю містечка, там, де вулиця переходила в шосе. Мешканці містечка дуже любили гуляти поблизу вілли, бо тут були наймальовничіші місця. Ось і тепер, саме коли діти ласували грушами, на дорозі з'явилася якась дівчинка. Побачивши їх, вона зупинилася й спитала, чи не бачили її батька. Діти не бачили її батька, але Пеппі розповіла про одного китаїця, що мав

величезні вуха, якими накривався від дощу. І у нього був син Петер, який мав їсти ластів'ячі гнізда, бо у Китаї всі їх їдять. Дівчинка, роззявивши рота, слухала Пеппі, а Томмі й Анніка навіть перестали їсти груші. Коли дівчинка дізналася, що Пеппі бреше, то швидко пішла геть.

Садок у Пеппі був дуже гарний. Щоправда, занедбаний – там росла буйна трава, якої ніхто не косив, і на старих трояндових кущах було повно білих, жовтих та рожевих квіток, може, й не найкращих, зате як вони пахли! Там було також багато яблунь і груш, але найважливіше, що серед них росло кілька старезних дубів та берестів, на які можна було так легко вилазити.

Пеппі вирішила вилізти на дуба. Томмі й Анніці мати забороняла лазити по деревах, але діти теж вилізли. За два метри від землі стовбур розгалужувався і утворював зручне місце, ніби курінь. Скоро вже всі троє сиділи в тому курені. За кілька хвилин Пеппі принесла кавник, булочки і чашки. Томмі й Анніці здавалося, що вони ще зроду не пили такої смачної кави.

Коли діти випили каву, Пеппі покидала чашки в траву, щоб перевірити, чи міцний посуд. Якимось дивом уціліла одна чашка і всі блюдця, а в кавника відпав тільки носик. Пеппі подерлася вище і знайшла велике дупло. Дівчинка залізла у нього і опинилася у стовбурі: дупло сягало землі. Пеппі сказала, що не зможе вилізти. Анніка заплакала і зіслзла з дерева, коли Пеппі запросила її лізти у дупло. Анніка підійшла до дуба і крізь маленьку шпарку побачила кінчик пальця Пеппі. Це її трохи втішило, але вона все-таки була схвильована.

Пеппі виборсалася з дупла й стрибнула на землю. Тоді побігла по драбину, витягла її на дуба і всунула в дупло. Томмі теж забрався у дупло. Анніка вже не так боялася і теж залізла туди.

Виявилося, що в дуплі не так уже й темно, бо крізь потрісканий стовбур туди пробивалося світло. Діти придумали, що тут буде їх сховок. Почулися удари гонга: Томмі й Анніку кликали на обід. І діти вилізли драбиною вгору.

ПЕППІ ВЛАШТОВУЄ ПРОГУЛЯНКУ

Томмі й Анніка одного дня не ходили до школи, бо був санітарний день. Брат і сестра прийшли подивитися, як Пеппі митиме підлогу. Пеппі нагріла великий казан води й вилила її просто на підлогу. Тоді скинула свої великі черевики й поставила їх рівненько на хлібницю. Далі поприв'язувала до ніг щітки й почала їздити по підлозі, розбризкуючи воду. Підлоги вона не витирала. Томмі й Анніка зі слези зі столу і обережно, щоб не замочити ніг, вийшли надвір.

Був вересень. Пеппі запропонувала піти на прогулянку. Томмі й Анніка помчали додому спитати дозволу й швидко вернулися назад. Пеппі чекала на них біля хвіртки. В одній руці вона тримала палицю, а в другій – кошик з їжею. На плечі в неї сидів пан Нільсон. Діти дійшли до гайки з огорожею. Там стояла корова й не думала сходити їм з дороги. Анніка крикнула на неї, Томмі відважно підступив ближче й хотів її прогнати, але корова не зрушила з місця. Пеппі поставила кошик на траву й штовхнула корову так, що та помчала в кущі.

У гайку Пеппі видряпувалась на кожен камінь, що траплявся їм на дорозі. Томмі взяв із собою ножика, який йому подарувала Пеппі, й вирізав собі та Анніці палиці. Правда, він трохи порізав собі пальця, але й не думав плакати. А Пеппі знайшла мухомора і навіть трішки спробувала.

Діти почали шукати гарного місця, щоб сісти. Друзі знайшли невисокий пагорб, і вони легко на нього вибралися. Нагорі була рівна місчинка. Там вони й посідали. Пеппі розклала маленькі смачні бутерброди з котлетами й шинкою, оладки, посипані цукром, кілька копчених ковбасок і три ананасові пудинги. Діти так наїлися, що навіть не мали сили поворухнутись і тільки мовчки грілися на сонці.

Пеппі стала на краю урвища і сказала, що хоче навчитися літати. Вона звела руки й скочила з кручі. За мить унизу щось глухо гупнуло. Це Пеппі ляпнула на землю. Томмі й Анніка підлізли до краю каменя і злякано глянули на неї згори. Пеппі підвелась і обтрусилася коліна.

Раптом діти похопилися, що пан Нільсон кудись зник. Пеппі так розсердилася, що кинула один черевик у глибокий рівчак. Пеппі полізла в рівчак по свого черевика. Вода сягала їй по живіт. Дівчинка вирішила помити там відразу голову.

Вона вилізла з рівчака, взула черевика, і всі троє подалися на пошуки пана Нільсона. Томмі запропонував, щоб вони шукали кожен окремо. Анніка спершу боялася йти сама, але Томмі присоромив її. І діти розійшлися в різні боки. Томмі подався на луг. Він не знайшов папа Нільсона, зате побачив бугая. Він опустил голову, заревів і кинувся на Томмі. Томмі так заверещав на весь луг, що Пеппі й Анніка почули крик і прибігли глянути, чого Томмі так верещить. Бугай саме взяв хлопчика на роги й підкинув високо вгору.

Пеппі підскочила до бугая й схопила його за хвіст. Дівчинка відламала йому роги. Бугай про всяк випадок вирішив трохи побуцати дівчинку, і якби це була не Пеппі, то з неї нічого б не лишилося. Пеппі стрибнула йому на спину. Бугаєві не сподобалося, що хтось сидить у нього на спині. Він почав вистрибувати й вихилатися на всі боки, щоб скинути Пеппі. Але вона стиснула дужче ноги її не падала. Бугай ревів, бігав по всьому лузі, аж у нього пара йшла з ніздрів.

Нарешті бугай так утомився, що ліг на землю, проклинаючи всіх дітей на світі. Пеппі злізла з бугая і пішла до Томмі й Анніки. Томмі вже перестав плакати. Падаючи, він подряпав собі руку, але Анніка перев'язала подряпину своєю хусточкою, і йому вже не боліло.

А пан Нільсон сидів на сосні. Він підігнув під себе хвоста і був якийсь сумний. Бо такий маленькій мавпочці не дуже весело залишитися самій у лісі. Пан Нільсон відразу стрибнув Пеппі на плече й заходився вимахувати бриликом, як завжди робив, коли йому було весело.

Діти пішли додому. Пеппі й далі шурхотіла мокрою сукенкою і хлюпала черевиками. Томмі й Анніка вважали, що хоч їх перелякав бугай, вони чудово провели день і заспівали пісеньку, якої навчилися в школі. Пеппі також співала, але вона не знала добре слів і вигадувала собі інші.

ПЕППІ ЙДЕ ДО ЦИРКУ

До малесенького містечка, де жили Пеппі, Томмі й Анніка, завітав цирк, і всі діти кинулися просити у своїх мам і татів грошей на квитки. Томмі й Анніка зробили те саме, і їхній тато відразу дістав з гаманця і дав їм кілька блискучих крон. Вони затиснули гроші в кулаці й миттю помчали до Пеппі. Вона сиділа біля коня на веранді й заплітала йому хвоста в тоненькі кіски, оздоблюючи кожну червоним бантом. Пеппі пояснила друзям, що у коня сьогодні день народження.

Томмі й Анніка пояснили Пеппі, що таке цирк, і дівчинка погодилася йти з ними. Пеппі взяла з торби кілька золотих монет, натягла на голову свого величезного капелюха, і всі троє подалися до цирку.

Перед входом у цирк юрмилися люди, до каси стояла довга черга. Та врешті й Пеппі опинилася біля віконця. Дівчинка думала, що треба платити, щоб дивитися на жінку, що продавала квитки. Втрутився Томмі й сказав, що Пеппі хоче купити місце. Пеппі простягла золоту монету, і літня жінка дала усім трьом найкращі квитки на місця біля самої арени.

З-за завіси, яка затуляла вхід для артистів, вийшов директор цирку в чорному фракі і з нагайкою в руці, а за ним вибігло десятеро білих коней з червоними плюмажами на голові. Директор ляснув нагайкою, і коні забігали навколо арени. Він знов ляснув нагайкою, і коні поставали передніми копитами на бар'єр, що оперізував арену. Один кінь опинився біля того місця, де сиділи діти. Анніка не хотіла бути так близько від коня й притислася до спинки стільця. Але Пеппі нахилилася, взяла коня за ногу й сказала, що сьогодні день народження у її коня.

Коли номер скінчився, директор чемно вклонився, і коні вибігли з арени. За мить знов відсунулась завіса, і на арені з'явився білий, як сніг, кінь, а на спині в нього стояла вродлива дівчина в зеленому трико. В програмі було написано, що її звати міс Карменсіта.

Кінь забігав по арені, а міс Карменсіта стояла в нього на спині й усміхалася. І раптом тоді, коли кінь пробігав повз стілець Пеппі, в повітрі щось майнуло, і те щось виявилось самою Пеппі. Вона вискочила на спину коневі й стала позад міс Карменсіти. Міс Карменсіта спершу так здивувалася, що мало не впала. Але потім вона розсердилася й замахала позад себе руками, щоб скинути Пеппі. Але дарма. Тоді міс Карменсіта вирішила сама зіскочити з коня, але не могла, бо Пеппі міцно тримала її руками. А публіка аж вищала зі сміху. Директор цирку дав знак своїм людям у червоній уніформі, щоб вони спинили коня.

Двоє охоронців хотіли вигнати Пеппі з зали. Вони вчепилися в дівчинку й спробували підвести її. Проте дарма. Пеппі всілася так міцно, що не було змоги відірвати її від стільця.

Тим часом почався новий номер. З'явилася міс Ельвіра, що мала ходити по ливні.

Дрібними, зграбними кроками вона пройшлася по линві, тоді почала робити різні акробатичні штуки. Це був гарний номер. Міс Ельвіра навіть показала, що вона вміє ходити по тонкій линві задки. Та коли вона досягла маленького помістка в кінці линви і обернулася, то побачила там Пеппі. Міс Ельвіра стрибнула на арену й кинулась на шию директорові, що був її батьком. А той знов послав своїх людей скинути Пеппі з линви. Цього разу послав уже п'ятьох. Але всі глядачі в цирку загукали, що хочуть подивитися на дівчинку.

Пеппі рушила по линві. І всі штуки міс Ельвіри були ніщо в порівнянні з тим, що показувала вона. Пеппі задерла ногу так високо, що носок її великого черевика дашком завис над головою. Потім трохи опустила ногу й почухала нею за вухом. Директорові зовсім не сподобалося, що Пеппі виступає в його цирку. Він хотів її спекатися. Тому покрутив механізм, який натягав линву, сподіваючись, що Пеппі впаде. Але Пеппі не падала. Вона сіла на линву, немов на гойдалку, й почала гойдатися все швидше й швидше, аж поки нарешті пустила линву й стрибнула просто директорові на спину. Той так злякався, що забігав по арені.

Проте час було вже вертатися до Томмі й Анніки. Пеппі зіскочила з директора й сіла на свій стілець, чекаючи, коли почнеться новий номер. На сцену вийшов найдужчий чоловік світу – Адольф. Це був величезний чоловік у трико тілесного кольору, підперезаний леопардовою шкурою. Самовпевнено всміхаючись, він уклонився публіці. Директор запитав, хто хоче позмагатися на 100 крон. Дужий Адольф підіймав важкі тягарі й гнув грубі залізні пруті, щоб показати, який він сильний.

Пеппі перелізла через бар'єр на арену. Директор цирку, побачивши її, зовсім осатанів. Проте Пеппі обминула директора й підійшла до Дужого Адольфа. Вона потиснула його велику руку й міцно схопила Дужого Адольфа за стан, і не встиг ніхто отямитись, як кинула його на мату. Так Пеппі кинула його тричі. Пеппі підняла його над головою і на витягнених руках обнесла навколо арени. Потім кинула на мату й притримала коліном, щоб він не підвівся. Дужий Адольф ганебно втік з арени, а директорові довелося підійти до Пеппі й простягти їй сто крон. Пеппі грошей не взяла. Вона відкинулася на спинку стільця й заснула. Вона солодко сопіла собі, поки блазні, ковтачі ножів і заклиначі змії показували своє мистецтво Томмі, Анніці та іншим глядачам.

ДО ПЕППІ ЗАКРАДАЮТЬСЯ ЗЛОДІЇ

Після події в цирку в цілому містечку не лишилось людини, яка б не знала, що Пеппі страшенно дужа. Про це навіть написала газета. Але мешканці інших місцевостей, певна річ, не знали, хто така Пеппі.

Одного темного осіннього вечора повз віллу "Хованка" йшло двоє волоцюг. То були небезпечні злодії. Вони побачили світло у вікні вілли й вирішили зайти попросити по шматку хліба з маслом.

Пеппі саме того вечора висипала в кухні на підлогу всі свої золоті монети, щоб порахувати, скільки їх є. Монет було так багато, що вона однаково не могла б їх порахувати, але все-таки часом пробувала, бо любила, щоб у всьому був лад.

Тієї миті почувся стук у двері. Пеппі крикнула заходити, коли хочуть. Двері відчинилися, і волоцюги зайшли до кімнати. Можете собі уявити, як вони витріщили очі, коли побачили руду дівчинку, що сиділа посеред підлоги й рахувала золото. Вони спитали, чи дівчинка сама вдома. Пеппі сказала, що є ще пан Нільсон. Звідки злодіям було знати, що пан Нільсон – це мавпа, яка тепер саме спала в зеленому ліжечку, вкрита ляльковою ковдрою. Вони подумали, що Нільсоном звати господаря вілли, й мовчки перезирнулися. Їхній погляд означав: "Ми заглянемо сюди трохи пізніше". А Пеппі вони сказали, що хотіли дізнатися, котра година. Вони так розхвилювалися, що зовсім забули про хліб і масло. Злодії подумали, що Пеппі надто мала й не вміє визначати час за годинником. Вони повернулися й вийшли.

Злодії чекали надворі, потираючи руки з радощів. Вони посідали під дубом, щоб почекати, поки дівчинка засне. Сіяв дрібний дощик, злодіїв мучив голод, і чекати було не дуже приємно, але думка про гроші додавала їм бадьорості.

Поступово в сусідніх будинках гасло світло, але у віллі "Хованка" й далі світилося. Пеппі саме надумала вчитись танцювати твіст. Нарешті, і в її вікнах стало темно.

Злодії ще трохи почекали, щоб пан Нільсон устиг міцно заснути. Потім крадькома підійшли до кухонних дверей і приготувалися відімкнути їх своєю злодійською відмикачкою. Один із них – Блюм, виявив, що двері не замкнені. Другий – Шибайголова Карлсон, сказав, що тут точно живуть нерозумні. Шибайголова Карлсон засвітив кишеньковий ліхтарик і злодії зайшли до кухні. Там було порожньо. А в кімнаті поряд спала Пеппі й стояло лялькове ліжечко пана Нільсона.

Шибайголова Карлсон відчинив туди двері, обережно зазирнув усередину й прислухався. Коли пучок світла впав на ліжко Пеппі, злодії побачили на подушці ноги і страшенно здивувалися. Злодії вголос міркували, де ж Нільсон. Пеппі з-під ковдри сказала, що Нільсон спить у ляльковому зеленому ліжечку. Злодії спершу так злякалися, що хотіли дременути, але потім до них дійшов зміст слів Пеппі: пан Нільсон, виявляється, спить у ляльковому ліжечку! Вони освітили ліхтариком ліжечко й побачили в ньому мавпу.

Шибайголова Карлсон і Блюм так зраділи, що аж замурчали з утіхи. Блюм рішуче підійшов до ліжка й стягнув з Пеппі ковдру. Він спитав, де гроші. Дівчинка сказала, що у торбі в шафі. Шибайголова Карлсон і Блюм захихотіли. Блюм підійшов до шафи й витяг торбу. І не встиг він отямитися, як торба була вже в Пеппі. Він схопив Пеппі за руку й спробував відібрати здобич. Пеппі висадила Шибайголову Карлсона на шафу. За мить там опинився й Блюм. Тоді обидва волоцюги збагнули, що Пеппі не звичайна дівчинка, і дуже злякалися. Проте їм так хотілося заволодіти торбою з грішми, що вони поборолі свій страх.

Вони обидва стрибнули з шафи й кинулися до Пеппі, яка досі тримала в руці торбу. Пеппі ткнула одного й другого вказівним пальцем, і вони розлетілися в різні боки. Поки вони встигли звестися на ноги, Пеппі схопила довгу мотузку і зв'язала їм руки й ноги. Злодії почали проситися. Пеппі спитала, чи не потанцюють вони з нею твіст. Ті погодилися. Тоді Пеппі взяла великі ножиці, перерізала мотузки й звільнила

полонених.

Блюм загравав на гребінці. Пан Нільсон прокинувся й сів на ліжку, здивовано спостерігаючи, як Пеппі гасає з Шибайголовою Карлсоном. А вона танцювала так завзято, наче від цього танцю залежало її життя. Нарешті Блюм заявив, що більше не хоче грати, бо гребінець лоскоче йому губи. А Шибайголова Карлсон, який мандрував цілий день, сказав, що в нього болять ноги.

Пеппі знов закружляла по кімнаті. Шибайголова Карлсон і Блюм мушили змиритися. Нарешті о третій годині ночі Пеппі дістала з буфета хліб, сир, масло, шинку, холодне м'ясо й молоко і пригостила злодіїв.

Нарешті злодії підвелися, подякували за їжу й почали прощатися. Коли злодії були вже на порозі, Пеппі наздогнала їх, дала кожному по золотій монеті й сказала: "Беріть, ви чесно їх заробили".

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ПЕППІ ЗАПРОШУЮТЬ НА ПІДВЕЧІРОК

Мама Томмі й Анніки влаштовувала підвечірок для своїх приятельок. З цієї нагоди вона напекла пиріжків і вирішила, що Томмі й Анніка також можуть запросити до себе свою нову товаришку. Томмі й Анніка страшенно зраділи, коли почули, що їм можна запросити Пеппі, і відразу помчали до неї. Вони застали її в садку. Пеппі поливала зі старого іржавого відерця останні прив'язлі осінні квіти. Сіяв дощик, і Томмі сказав, що в таку погоду квіток не треба поливати. Пеппі сказала, що всю ніч мріяла полити квіти.

Тут Анніка повідомила Пеппі, що її запрошено на підвечірок. Пеппі дуже переживала, що її поведінка буде вимагати кращого, але погодилася.

О третій годині дня перед дверима вілли, де мешкали Сетергрени, спинилася Пеппі Довгапанчоха, вичепурена, як дама. Задля цієї події вона розпустила свої руді коси. Губи вона нафарбувала яскраво-червоною крейдою, а брови так начорнила сажею, що аж страшно було дивитися. Нігті вона також нафарбувала червоною крейдою, а до черевиків причепила зелені банти.

У вітальні Сетергренив сиділи три поважні дами, Томмі, Анніка та їхня мати. Стіл був уже накритий, а в каміні палали дрова. Дами спокійно розмовляли між собою, а Томмі з Аннікою, вмостившись на канапі, гортали альбом. Усе навколо дихало миром і спокоєм. Та несподівано на порозі з'явилась Пеппі Довгапанчоха. Вона крикнула так голосно, що з несподіванки дами аж підскочили. Пеппі обома руками щиро потиснула господині руку. Після цього Пеппі обійшла всіх трьох дам і кожную поцілувала в щоку.

Потім Пеппі всілася на найм'якіше крісло. Пані Сетергрен думала, що діти підуть нагору, до кімнати Томмі й Анніки, коли прийде їхня товаришка, але Пеппі, видно, й гадки не мала покидати вітальню: вона поплескувала себе по колінах і раз по раз позирала на накритий стіл. Пеппі перша сіла за стіл. Там вона нагребла на тарілку цілу гору пиріжків, укинула в чашку з кавою п'ять грудочок цукру, вилила туди з половину вершків і вернулася на своє крісло із здобиччю, перше ніж дами встигли дійти до

столу.

Пеппі поставила на коліна тацю з тарілкою й чашкою і почала так швидко вмочати пиріжки в каву й напихати ними рот, що не могла й слова вимовити, хоч скільки пробувала. За якусь хвилину вона вм'яла все, що було на таці. Тоді підвелася, вдарила в тарілку, наче в барабан, і знов рушила до столу поглянути, чи там не лишилося пиріжків. Дами невдоволено позирали на Пеппі, але вона не помічала того.

Посеред столу стояв великий торт із кремом, прикрашений квіткою з цукатів. Пеппі викусила цукатну квітку. Але нахилилася вона надто швидко, тож коли підвела голову, все обличчя в неї було заліплене кремом. Вона сказала, що торт зіпсований, тому сама з'їла весь торт і вдоволено поплескала себе по животі.

Пані Сетергрєн на той час вийшла до кухні й не знала, що сталося з тортом. Але інші дами дуже суворо дивилися на Пеппі. Бо вони також хотіли скуштувати торта. Пеппі ще порозсипала цукор по підлозі. Мама Томмі і Аннікі взяла її за руку і посадила біля своїх дітей.

Пеппі, Томмі й Анніка тихенько розмовляли на канапі. В каміні потріскували дрова. Дами з господинею спокійно допивали каву. Дами говорили про хатніх служниць, і Пеппі розповіла про служницю своєї бабусі. Та служниця, за словами Пеппі, кидалася і кусала гостей за ноги. А одного разу вчепилася в литку дружини пастора. Пеппі ще багато чого говорила, поки пані Сетергрєн різко перебила її і наказала діям іти нагору гратися. Томмі й Анніка взяли Пеппі під руки й потягли сходами нагору, бо вона продовжувала говорити.

Пані Сетергрєн сказала Пеппі більше ніколи не приходити, якщо вона не вміє поводитися. Пеппі вклонилася пані Сетергрєн, попрощалася з Томмі й Аннікою й поволі зійшла сходами вниз.

Дами також зібралися йти додому. Пеппі сіла в коридорі на поличку для галош і розглядала їх, поки дами надягали капелюшки й пальта. Пеппі знову почала розповідати про робітницю своєї бабусі. Дами тим часом повдягались і почали прощатися з господинею. Пеппі також підступила до пані Сетергрєн і пошепки сказала: "До побачення, даруйте, що я не вмію гарно поводитись".

Вона помахала їй своїм крилатим капелюхом і пішла слідом за дамами. Але за хвірткою їхні шляхи розійшлися. Та за кілька хвилин дами почули позад себе чийсь тупіт. Це їх наздоганяла Пеппі. Вона ще раз розповіла про служницю бабусі.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ПЕППІ СТАЄ РЯТІВНИЦЕЮ

Якось у неділю після обіду Пеппі сіла відпочити, міркуючи, чи все вона поробила. Томмі й Аннікі вона не чекала в гості, бо ті пішли зі своїми татом і мамою до знайомих.

День минув у приємній для неї роботі. Вона встала рано й подала в ліжко панові Нільсонові сніданок. Потім нагодувала й вичесала коня, а заразом розповіла йому довгу казку про свої морські подорожі. Після того намалювала на шпалерах у вітальні

картину – огрядну даму в червоній сукні й чорному капелюшку. В одній руці дама тримала квітку, а в другій – здохлого пацюка. Пеппі дуже сподобалось її малювання. Потім дівчинка перебрала свої скарби, вчила пана Нільсона танцювати твіст.

Ввечері вона згадала, що вже кілька днів не їздила верхи, й вирішила негайно надолужити прогаяне. Вона надягла свого великого капелюха, поклікала пана Нільсона, осідлала коня, винесла його з веранди, і вони рушили з двору: пан Нільсон верхи на Пеппі, а Пеппі верхи на коні.

Було холоднувато, вулиці підмерзли, і кінські копита цокали так гучно, що аж луна котилася. Пеппі мчала тісними вуличками містечка, і люди злякано сахалися, даючи їй дорогу.

Звичайно, в тому містечку був ринок. Навколо ринку стояли невисока ратуша і гарні старовинні будинки, серед яких височів недавно побудований триповерховий дім. Містечко, здавалося, мирно й спокійно дрімало в недільному присмерку. Та раптом тишу пронизав різкий крик про пожежу. І звідусіль на ринок кинулись переполохані люди. Вулицями, страхітливо сигналячи, промчала пожежна машина. Містечкові діти плакали. Коли над'їхала пожежна машина, з вікон триповерхового будинку бухкало полум'я, а пожежників огортав дим.

Горіти почало знизу, і вогонь швидко дерся вгору. Раптом люди, що стояли на ринку, похололи зі страху: вони помітили, як у вікні мансарди під самим дахом майнула дитяча рука, розчинила його, і звідти виглянуло двоє хлопчиків. Більшенький крикнув, що вони не можуть вийти. Їхня мати кудись пішла й лишила їх удома самих.

Люди на ринку захвилювалися, декотрі почали плакати. Начальник пожежників безпорадно розвів руками. На машині, звичайно, була драбина, але вона не сягала так високо. А зайти в будинок сходами вже не можна було.

Серед натовпу була й Пеппі. Їй пояснили, що сталося. Дівчинка попросила мотузку. Ніхто не повірив, що Пеппі зможе щось зробити, але все-таки їй принесли мотузку.

На розі триповерхового будинку росло високе дерево, і його крона була на одному рівні з вікном мансарди, але метрів на три не досягала до нього. І стовбур був гладенький, без жодного сучка. Навіть Пеппі не змогла б вилізти на те дерево.

Пеппі взяла мотузку й прив'язала її до хвоста панові Нільсону. Він слухняно поліз угору гладеньким стовбуром. Він повернувся, але з другого боку гілляки. Тож коли він опинився на землі, мотузка виявилась перекинена через гілляку й обома кінцями звисала донизу.

Поблизу хмарочоса лагодили будинок. Пеппі побігла туди й принесла довгу дошку. Потім узяла дошку під пахву, вільною рукою схопила мотузку, вперлася ногами в стовбур і спритно полізла вгору. Люди просто зацікавилися з подиву. А Пеппі досягла крони, поклала дошку на товсту гілляку й почала обережно посувати її в напрямку вікна. Нарешті дошка лягла між деревом і вікном, ніби місток.

Тим часом Пеппі побігла дошкою і стрибнула у вікно. Вона взяла хлопчиків під пахви й знов стала на дошку. Дійшовши до середини, Пеппі задерла ногу, мов балерина. Натовп унизу охнув з переляку, а коли дівчинка ще й упустила один черевик,

кілька літніх жінок зомліло. Проте Пеппі щасливо добралася з дітьми до дерева, і люди з радощів закричали "ура".

На дереві Пеппі прив'язала один кінець мотузки до гілляки, а другим обв'язала одного хлопчика і обережно спустила його вниз на руки матері, що чекала під деревом. Пеппі так само спустила другу дитину.

Пеппі залишилась на дереві сама. Вона знов вибігла на дошку, і люди внизу притихли, чекаючи, що вона робитиме. Пеппі почала танцювати на вузькій дошці. Люди боялись, що вона впаде та розіб'ється. Потім вона з'їхала вниз мотузкою. Усі вітали Пеппі.

ПЕППІ СВЯТКУЄ СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Якось Томмі й Анніка знайшли в поштовій скриньці листа. На конверті було написано: "ТМІ Й АНІЦІ". А коли вони розрізали конверта, то зрозуміли, що там написано, хоч запрошення було трохи дивне. Пеппі цілу ніч писала запрошення на свій день народження.

Вернувшись зі школи, Томмі й Анніка почали готуватися в гості. Анніка попросила маму, щоб та її гарно розчесала. Мама накрутила Анніці кучері й зав'язала рожевий шовковий бант. Томмі також зачесався і навіть намочив волосся, щоб воно рівно лежало. Діти купили Пеппі подарунок, витрусивши з своєї скарбнички всі гроші. Подарунок лежав, загорнений у зелений папір і добре зав'язаний шнурочком. Коли діти одяглися, Томмі взяв подарунок, і вони пішли до Пеппі.

Був уже листопад, і надворі смеркало рано. Тому, дійшовши до хвіртки вілли "Хованка", діти взялися за руки, бо в садку Пеппі запала густа темрява. Томмі чемно постукав, і Пеппі відчинила двері.

Бенкет мав відбутися в кухні, бо там було найзатишніше. В домі Пеппі було тільки дві кімнати: вітальня, де стояв самий комод, і спальня Пеппі. Зате кухня була велика, і Пеппі її гарно прибрала. Підлогу застелила килимом, а стіл накрила скатеркою, яку сама вишила. У плиті палали дрова. На ящику з дровами сидів пан Нільсон, а в найдальшому кутку стояв кінь. Томмі чемно вклонився, Анніка присіла, подала пакунок і сказала: "Вітаємо тебе з днем народження, Пеппі!"

Пеппі подякувала, схопила пакунок, квапливо розгорнула його - і побачила музичну скриньку! Пеппі просто нестямилася з радощів. Вона обняла Томмі, обняла Анніку, обняла подарунок і навіть папір, у який була загорнена скринька. Тоді заходила крутити ручку. Скринька спершу зарипіла, забряжчала, потім з неї почувся спів: "О мій любий Августине, Августине...".

Пеппі принесла з вітальні два пакуночки, які вона заздалегідь приготувала й поклала на комод. Томмі розгорнув свій пакуночок і побачив дудку з слонової кістки. А в пакуночку Анніки була чудова брошка у формі метелика.

Тепер, коли всі отримали подарунки, можна було сідати до столу. Він був увесь заставлений тарілками з булочками й тістечками чудернацької форми. Томмі написав карточки, хто має вести до столу дам. Пеппі вів він, а Анніку - пан Нільсон. Пеппі придумала ще одну картку: "Кінь має честь стояти в кутку, де йому дадуть тістечок і

цукру".

Томмі подав руку Пеппі й повів її до столу. Пан Нільсон не виявляв ніякого бажання вести Анніку, тому вона розважно взяла його сама й посадила за стіл. Але він не захотів сидіти на стільці, а вмотивувався просто на столі. Не захотів він і шоколаду з підбитими вершками, а просто пив воду.

Діти всмак попоїли. Пан Нільсон допив воду, перевернув чашку й одяг собі на голову. Побачивши це, Пеппі й собі одягла чашку на голову. Але вона не допила шоколаду, й тоненька цівка його потекла в неї по лобі й далі по носі. Проте Пеппі вчасно висунула язика й злизала шоколад із кінчика носа. Томмі й Анніка спершу добре повилизували чашки, а тоді вже одягли їх на голову. Коли гості за столом і кінь досхочу наїлися, Пеппі спритно схопила скатерку за чотири кінці й підняла її. Чашки, кавник і все решта опинилося ніби в мішку. Пеппі взяла той вузол і запхнула в ящик з дровами.

Тепер настав час гратися. Пеппі запропонувала гру, що зветься "Не ставати на підлогу". Це дуже проста гра: треба обійти навколо кухню, жодного разу не ставши на підлогу. Пеппі обійшла її за одну мить. Але й Томмі з Аннікою не осоромилися. Так вони гралися, поки сукенка Анніки стала далеко не майже найкращою, а Томмі замастився, мов сажотрус. І діти вирішили знайти якусь іншу розвагу.

Пеппі запропонувала піти на горище і викликати привидів. Вона пішла перша. На горищі було темно. Томмі міцно тримався за Пеппі, а Анніка ще міцніше за нього. Так вони рушили сходами, що рипіли й полускували від кожного їхнього кроку. Томмі вже почав думати, чи не краще їм вернутися. Анніка нічого не думала, вона твердо знала, що краще. Сходи скінчилися, й діти опинилися на горищі. Там було також темно, тільки маленька цятка місячного світла падала на підлогу. Коли в щілини завівав вітер, у всіх кутках стогнало й свистіло.

Раптом щось у кутку страхітливо писнуло. Томмі побачив, що з темряви щось летить на нього. Воно торкнулося його чола й майнуло чорною тінню у відчиненому віконечку. Він заверещав не своїм голосом: "Привид!". Анніка й собі закричала. Пеппі сказала, що то була сова.

Після цього Томмі й Анніка трохи заспокоїлися. Вони навіть зважились підійти до віконечка й визирнути в садок. Томмі й Анніка обернулися і побачили, що до них підступає якась біла постать. Та цим привидом виявилася Пеппі у татовій нічній сорочці, яку вона тут знайшла.

Пеппі вирішила докладніше оглянути скриньку, де була сорочка. У ній лежав якийсь старий одяг, бінокль, кілька старих книжок, три пістолі, шпага й торбина з золотими монетами. Пеппі зібрала все зі скриньки в нічну сорочку, і діти вернулися до кухні. Двома пістолями Пеппі зробила дві дірки у стелі. Вона запропонувала їх в якості подарунка Томмі і Анніці. Томмі дуже зрадів, та й Анніка захотіла пістоля, тільки щоб він не був заряджений.

Прийшов тато Томмі й Анніки, бо їм давно вже пора було спати. Вони швиденько попрощалися з Пеппі й забрали свої подарунки. Пеппі провела своїх гостей до веранди

й дивилася їм услід, аж поки вони розтанули в темряві садка. Пеппі з рудими тугими кісками, в татовій нічній сорочці, що спадала їй до ніг, у одній руці тримала пістоля, а в другій шпагу.

Коли Томмі, Анніка і їхній тато були вже біля хвіртки, вони почули, що Пеппі їм гукає: "Коли я виросту, то стану морською розбійницею! А ви ким станете?".

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.